

Els Mossos d'Esquadra al servei de la població [3/3]

written by Sebastià Sardiné | 12 de gener de 2020

La darrera qüestió que plantejo respecte als Mossos d'Esquadra és sobre com podem prestigiar la policia catalana i com assegurar que actuïn al servei de la població. En la meva opinió, tot dependrà de si seguim sent autonomia delegada o bé si estem o no, en un escenari d'autogovern independent.

En el primer supòsit, autonomia delegada, [ja avançava](#) que el propòsit de l'Estat era, de ben segur, reconvertir els Mossos en una policia auxiliar de la policia estatal, fent-ho directament o indirecta, "sin que se note el cuidado". En la festa militar del cap de setmana passat, dia dels Reis d'Orient, un alt responsable de l'exèrcit a Catalunya indicava "animo a los Mossos d'Esquadra, la Guardia Civil y la Policia Nacional a mantener la lealtad institucional", lleialtat que els Mossos la deuen a la Generalitat, perquè és clar, la Generalitat és Estat.

Ja tenim "gobierno". Especulem: La *taula de negociacions que ho ha de solucionar tot* hauria d'incloure el blindatge dels Mossos; si encara no ho estan, autoritzar-los a tenir accés a la base de dades de les altres policies de l'Estat, i enllaç directe a Interpol i altres estructures de seguretat nacional-internacional. Caldria tanmateix estar a l'aguait si un cop format, el "gobierno de coalición" ratifica la competència exclusiva dels Mossos en seguretat (ho dubto) o afavoreix endegar un nou Estatut d'Autonomia de Catalunya (com així ho insinuen) per provar de retornar a l'Estatut 2005 aprovat pel nostre Parlament. Estatut descapitalitzat, insuficient, ja superat.

En volem més. El sistema, l'Estat, amb taula bilateral o sense, no cedirà en res. La bilateralitat ho és entre estats.

No entre amo i llogater. La Catalunya autònoma té la possessió temporal de la gestió de determinades competències propietat de l'amo, fins que aquest, per un 155 o per afogament econòmic-jurídic (dèficit fiscal i democràtic) en vulgui recuperar la possessió. La propietat política no és nostra. Fi de contracte, per la col·lisió entre els legítims interessos polítics de la ciutadania afectada, la de Catalunya, i els interessos d'Estat, on preval la unitat del residual Regne d'Espanya.

La credibilitat policial, la *auctoritas*, no es té per ser policia, ni aquesta té la presumpció de veracitat (prou ho hem patit) sinó que es guanya amb el que es fa dia a dia, acurat i just, i aquesta bona manera d'actuar s'ha d'inculcar (si és que no es fa) durant la formació a l'acadèmia i en avaluació i formació continuada del cos policial, policia local inclosa, per tal que pertànyer al Cos dels Mossos d'Esquadra imprimeixi caràcter i orgull de pertinença; haurien de ser molt més que simples treballadors fixos, revestits d'una autoritat que devaluen o perden quan no defensen els drets de la ciutadania i actuen amb innecessària violència.

Segon supòsit: el de Catalunya estat independent. Aquesta possibilitat, amb el pacte per formar "gobierno", amb taula de negociacions d'ignorat contingut, al meu entendre s'ha esvaït fins més enllà d'aquesta dècada que estrenem, si erren les previsions de Deulofeu. Però especulem una mica. Actualment tots som ciutadans europeus i, majoritàriament, volem seguir sent-ho, per tant, en cas d'independència hi ha un període de transició de l'estat predecessor al nou estat. No es pot prendre a ningú l'actual passaport europeu que hom té. Hi han tractats de doble nacionalitat. Tractant-se de "funcionarios del Estado", no sent possible treballar a la vegada per a dos estats, se'ls ha d'oferir el Dret d'Opció, deixant triar voluntàriament a cada afectat si segueix sent "funcionario del estado español" o –demanant-ne l'excedència o renunciant al càrrec si és resident censat– manifesta expressament la

voluntat de pertànyer, com a treballador o servidor públic, al nou estat en les condicions que aquest nou estat estableixi (no sóc jo ningú per aventurar-me a insinuar-ne ni una de sola de condició), com ja va passar en rebre Catalunya determinades competències, quan els “funcionarios del Estado” afectats pogueren optar, en determinades condicions, per incorporar-se a la Generalitat. Però, és clar, una cosa és fer-ho a una Catalunya autonòmica i una altra, a una Catalunya estat.

En aquest supòsit la solució és molt més complexa. Per prudència i per desconeixement no puc pas aprofundir-hi, només apuntar-ho. La qüestió és delicada, i per ser-ho, pertany als polítics establir les fórmules, tot i que, en tot nou estat que es creï en ple segle XXI, el procés constituent s’haurà de basar en una democràcia directa i participativa, en què la ciutadania afectada i apoderada, resident i censada, ha d’establir les bases de la nova constitució a redactar i referendar pel poble. Una Constitució que resulta d’obligat i únic compliment per a tots, policia inclosa, amb llei electoral pròpia, llistes obertes, no pas amb llistes de partits, obsolets tots, que desterri la professionalització de la política, impedeixi que alguns en visquin i hi cobrin *in aeternum*.

Si a l’actual Espanya i a Catalunya som on som és per mèrit o culpa dels polítics professionals, d’aquí que, de futur, amb dues legislatures n’hi hauria d’haver prou perquè cada polític de vocació pogués oferir temporalment la seva vàlua, en benefici de la gestió de la cosa pública.

En aquest segon supòsit de la Catalunya independent, prestigiar el cos de la nostra policia demana de crear-la *ex novo*, basant-se en l’experiència adquirida durant el període autonomista. El moment clau és la selecció. Molts dels actuals membres de ben segur que reuneixen amb escreix les condicions idònies que de futur es fixin, altres potser no. Caldria escollir d’entre els aspirants els millors capacitats i de millor qualitat humana, coneixedors i empàtics amb la cultura,

llengua i realitat nacional; després vindrà l'alta formació continuada i anar reforçant l'estima al país a qui servir amb fidelitat i compromís ferm, complint i fent complir les lleis pròpies que els nous parlamentaris legislaran d'acord amb el dret i els drets fonamentals internacionalment reconeguts. Només així podrem garantir que els servidors públics, o treballadors públics (desterrant el mot i concepte de funcionari, sense privilegis especials per sobre d'altres treballadors), estaran al servei de la ciutadania, de les persones, en un cos d'elit que guanyarà en prestigi, per la seva recta i coherent manera de treballar en favor de la seguretat, la pau cívica i pública.

Però, és clar, pel fet de desconèixer el contingut dels compromisos de la taula de negociació, coneixent que l'Estat, per interessos contraposats als nostres, mai ha complert res del que ha signat, tot aquest desideràtum, esdevé pur miratge. Aquest opinador només és un vot. Llegiu-me, però si voleu, no em feu gaire cas, o sí. Com vulgueu.

Conegut és que el grup transversal Constituïm, després de recollir centenars d'aportacions ciutadanes, va treballar durant prop de dos anys, com a Eina de Debat de les Idees, el text "[Proposta de Constitució per a la República catalana](#)", que en els articles 59 a 61 s'ofereix una moderna proposta de "Defensa, Seguretat i Protecció" a desenvolupar. Qui hi estigui interessat pot llegir i millorar el text si, com s'ha promès, tenim algun dia un procés constituent on treballar-ho, amb propostes vinculants que els nous polítics electes han de ser obligats a respectar, i donar-li només una acurada forma jurídica el Parlament. Un altre miratge.

Pots llegir l'article anterior clicant [aquí](#).